

Arrest

nr. 101 858 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2009 werd ingediend en op 08.10.2009, 22.10.2009, 11.01.2011 en 01.02.2011 door:

R.M.T. {...} (R.R.: ...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Sialkot op 17.01.1981

adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene heeft in de aanvulling van 08.10.2009 een paspoort met nr. {...} overgemaakt aan onze diensten. Hij heeft echter het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1. Arrest 70.708 van de RW d.d. 25 november 2011: “uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag”. Dit Arrest verwijst rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: “dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag” en anderzijds “dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art.9ter en zijn uitvoeringsbepalingen”.

De overige door betrokkene voorgelegde documenten, namelijk twee attesten van immatriculatie met nummers 0.304.182 en 0.480.714, een bijlage 26 d.d. 02.03.2009 en een document met betrekking tot de problemen in het land van herkomst dat betrokkene reeds voorlegde in het kader van zijn asielaanvraag, kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Geen van de documenten die betrokkene op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag heeft overgemaakt voldoet aan deze bepaling. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Le requérant prend un moyen unique tiré de :

- la violation des articles 9bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- la violation des principes de bonne administration et, plus particulièrement, du devoir de prudence en vertu duquel l'autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ;*

En ce que :

L'acte attaqué déclare la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant irrecevable au motif que la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité

requis ;

Alors que :

Première branche

L'article 9 bis de la loi n'exige pas strictement qu'un document d'identité soit annexé à la demande d'autorisation de séjour mais que l'étranger concerné en dispose {art. 9bis, §1er.

Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué (nous soulignons) ;

En l'espèce, le dossier administratif contient plusieurs exemplaires de la copie d'un passeport pakistanais établi au nom du requérant ;

Il se déduit de ce qui précède qu'en déclarant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant irrecevable au motif que la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité alors même que l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 expose que l'étranger doit disposer d'un tel document (et non que la copie de celui-ci soit nécessairement annexée à la demande) et alors même que le dossier administratif contenait la copie du passeport national de l'intéressée, la partie adverse a violé l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que le principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs ;

Deuxième branche

La ratio legis de l'exigence contenue à l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 et aux termes de laquelle l'étranger qui introduit une demande d'autorisation de séjour doit disposer d'un document d'identité est que l'identité de l'étranger concerné puisse être établie avec certitude (« La demande d'autorisation de séjour ne peut être que déclarée irrecevable si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour ne servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité » (nous soulignons) - Chambre des représentants de Belgique, Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, DOC 51 2478/001 du 10 mai 2006, p.33) ;

Or, en l'espèce, à l'heure de déclarer la demande irrecevable, la partie adverse disposait de la copie d'un passeport pakistanais établi au nom du requérant ; la partie adverse ne soutient d'ailleurs nullement que l'identité du requérant demeurerait aujourd'hui incertaine ;

La décision entreprise est prise en violation des articles 9 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980;

Troisième branche

Le requérant est inscrit au registre national des personnes physiques ; il porte le numéro 81.01.17 417-05;

La mention de l'identité du requérant telle que reprise dans sa demande d'autorisation de séjour est conforme à celle reprise au registre national des personnes physiques, auquel la partie adverse a un plein accès ; or, aux termes de l'article 4 de la loi du 8 août 1983 organisant un registre national des personnes physiques, « Les informations enregistrées et conservées par le Registre national en vertu de l'article 3, alinéas 1er et 2, font foi jusqu'à preuve du contraire » ;

Il s'ensuit qu'en aucun cas le titre de séjour le cas échéant délivré au requérant comme suite à sa demande de régularisation de séjour n'aurait-il dès lors pu servir à « régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », laquelle était bel et bien certaine et ce, nonobstant l'absence de production d'une nouvelle copie d'un passeport national pour le requérant, en annexe à sa demande d'autorisation de séjour ;

La seule non-production d'une copie d'un passeport en annexe à la demande d'autorisation de séjour du requérant pouvait d'autant moins fonder l'idée selon laquelle l'identité du requérant serait incertaine qu'en vertu de l'article 6 de la loi précitée du 8 août 1983, « Les autorités, les organismes et les personnes visés à l'article 5, qui sont autorisés à consulter les données du Registre national, ne peuvent plus demander directement lesdites données à une personne. § 2. Dès qu'une donnée a été communiquée au Registre national et enregistrée dans ledit Registre, la personne concernée n'est pas tenue de la communiquer directement aux autorités, organismes et personnes visés à l'article 5, qui sont autorisés à consulter les données du Registre national. ») ;

La décision entreprise est prise en violation des articles 9 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Quatrième branche

A propos de la condition de disposer d'une preuve d'identité, le demande d'autorisation de séjour du requérant expose : "Overwegende date de identiteit van betrokkene bewezen wordt aan de hand van de hierbij gevoegde documenten^;

Manifestement, ces documents destinés à prouver l'identité du requérant n'avaient pas été joints à la demande ;

Dans ce contexte, il revenait « exceptionnellement à la partie défenderesse de contacter la partie requérante 'en vue de lever l'équivoque ' » (en ce sens, CCE arrêt n°82.224 du 31 mai 2012);

A défaut de ce faire, la partie adverse a violé les principes de bonne administration et, plus particulièrement, le devoir de prudence en vertu duquel l'autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu zal de materiële motiveringsplicht onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)"*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 augustus 2009 geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart heeft bijgebracht. In de initiële aanvraag toont verzoekende partij niet aan dat zij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is. Pas met de aanvulling van 8 oktober 2009 werd een internationaal reispaspoort voorgelegd.

2.5. Verzoekende partij stelt dienaangaande dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met het op 8 oktober 2009 bijgebrachte paspoort. Zij stelt dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is en dat er moet vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Verzoekende partij stelt dat op het moment van de bestreden beslissing de verwerende partij beschikte over haar paspoort en haar identiteit niet onzeker was.

2.6. In verband met het ogenblik waarop aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient te zijn voldaan, dient er op te worden gewezen dat ingevolge de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde. Dienaangaande kan tevens verwezen worden naar de recente rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012, arrest nr. 219.256, waarin wordt gesteld:

“Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. (...) De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Bijgevolg kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat het identiteitsdocument, met uitzondering van de twee door de wet voorziene uitzonderingssituaties, niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag had moeten worden bijgevoegd. Aangezien het gaat om een wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, diende verweerder geen rekening te houden met het laattijdig voorgelegde paspoort en is de motivering in de bestreden beslissing op dit punt afdoende.

De Raad herhaalt voorts dat, waar verzoeker verwijst naar stukken in het administratief dossier die volgens hem zijn identiteit aantonen, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf “[...] niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard worden” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34). De Raad ziet bovendien niet in hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag om verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die in kader van andere procedures een identiteitsdocument heeft voorgelegd, indien bij de aanvraag zelf geen identiteitsstuk wordt gevoegd.

2.7. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar inschrijving in het rijksregister en stelt dat de verwerende partij hier toegang toe heeft. Zij stelt dat artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een rijksregister van de natuurlijke personen, bepaalt dat de gegevens die het rijksregister opneemt en bewaart krachtens artikel 3, eerste en tweede lid, gelden tot bewijs van het tegendeel.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een bijzondere wettelijke regeling uitwerkt met betrekking tot identiteitsvoorwaarden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf en dat dit artikel bovendien een ratio legis heeft die verschilt van deze van de wet van 8 augustus 1983, zodat verzoekende partij zich niet dienstig op deze laatste wet kan beroepen. Vervolgens dient erop te worden gewezen dat een inschrijving in het rijksregister en de hierin opgenomen identiteitsgegevens niet kunnen beschouwd worden als een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals in punt 2.3. reeds werd aangegeven kunnen in dit verband enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart als identiteitsdocument aanvaard worden en moet dit bovendien voorgelegd worden op het moment van het indienen van de aanvraag (cf. punt 2.6.).

2.8. Waar verzoekende partij stelt dat uit haar initiële aanvraag blijkt dat zij verwezen heeft naar identiteitsdocumenten, maar deze niet zouden zijn bijgevoegd bij haar aanvraag, en stelt dat de verwerende partij zich hierover had moeten hebben geïnformeerd, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onzorgvuldige wijze haar beslissing heeft genomen.

2.9. Gezien het voorgaande maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER